

Riigikogu esimehe Eiki Nestori kõne 20. Augusti Klubi ja XIII Riigikogu pidulikul istungil

20. august 2016

Austatud Eesti Vabariigi Ülemnõukogu liikmed, kes te 20. augustil 1991. aastal kell 23.02 võtsite vastu otsuse Eesti riiklikust iseseisvusest

Austatud Riigikogu

Austatud Eesti Vabariigi president Toomas Hendrik Ilves

Austatud kolleegid parlamentide juhid, kes te oma kohalolekuga avaldate oma toetust meie Vabariigile

Austatud Vabariigi Valitsus

Head kaasmaalased siin kodus ja mujal maailmas

Palju õnne meile kõigile Eesti iseseisvuse taastamise 25. aastapäeval! Mõte, tähistada seda sündmust just siin selles saalis ja just selles koosluses, sündis meie vabaduse taastajate ja Riigikogu juhatuse koostöös. Sest toonased otsustajad ja tänased rahvaesindajad ajavad ju tegelikult üht ja sama, vaba Eesti riigi asja.

Maailm teab, et Eesti on selline riik, kes laulis ennast vabaks. Kindlasti kohe, seda me tõesti tegime. Aga lisaks sellele, me ka luuletasime end vabaks. Maalisime ja voolisime vabaks. Ehitasime, kündsime ja keevitasime end vabaks. Õppisime ja õpetasime end vabaks. Sest teisiti me ei saanud ja teisiti pole lihtsalt võimalik.

Selles vabaks saamises toetasid meid meie sõbrad. Saatusekaaslased lätlased ja leedulased on ju tegelikult sugulased, kas pole. Ühise kätest kinnihoidmisega trellide vastu astuda on ikkagi midagi rohkemat kui sõprus. Aga tänane ka kõiki neid, kes meie okupeerimist mitte kunagi õigeks ei pidanud. Ja kas me ei peaks 22. augustil heiskama siin Eesti kodudes Islandi lipud, sest sellel riigil jätkus julgust ja tahtmist esimesena vapralt meie taas vabanemist tunnustada.

Eks meil kõigil oli vaevarikaste okupatsiooniaastate jooksul kuskil peidus oma sini-must-valge lugu. Kas siis teadmine Eesti lipu kangast lastele õmmeldud riideesemest, salaja loetud Parijõe raamatust meie ajaloost või midagi veelgi

lihtsamat. Kas või uhke rida postmarke albumis. Muidugi oli ka uhke sepalöök sellel margil ilus vaadata, aga veelgi rohkem tekitas tundeid kiri sellel, millelt sai lugeda – Eesti Vabariik.

Ja 20. augustil 1991. aastal siin samas saalis saabus see kaua oodatud ja igatsetud vaba riik tagasi. Austatud ajaloolise otsuse poolt hääletanud. Teate ju isegi, et kadedus ei ole just kõige helgem tunne. Siinkohal tunneb tänane Riigikogu teie vastu aga elutervet kadedust, sest niivõrd ajaloolist otsust uus põlvkond enam teha ei saa. Loomulikult saab teha tähtsaid otsuseid ja harva ka eriti tähtsaid, aga ahelaid endalt heita enam pole võimalik. Sest seda pole vaja. Eesti on ja jääb vabaks riigiks. Meie taastatud iseseisvus seisab oluliselt tugevamal alusel kui varasem. Maailmas elavad demokraatlikud ja vabad rahvad on targemad ja teevad koos tööd, et oma vabadust kaitsta. Ja meie teeme seda sama tööd, koos oma sõprade ja liitlastega.

Kindlasti peame seejuures olema murelikud, kui kes iganes seda koostööd hävitada soovib. See ongi aga uue poliitikute põlvkonna kohus seletada sirge seljaga, miks lihtsameelsed ja enesekesksed must-valged lahendused viivad meid tagasi ja mitte kuidagi edasi. Me võime ju kella kerida 24 tundi tagasi, aga see eilset päeva tagasi ei too. Muutusi maailmas ei ole vaja karta ja siinkohal silmi kinni pigistada. Edasi on aga võimalik liikuda õppides ja arenedes ning mis kõige tähtsam – inimeste vabadust austavatel ühiskondadel kõigil koos.

Austatud 20. augusti klubi liikmed. Õnneks oleme siin Eestis peale kõnede õppinud ära ka lihtsaid viise, kuidas üksteist tänada. Ja seetõttu palun Teil nüüd kõigil edasi oma toolil istuda. Kõigil teistel aga palun tõusta püsti, sest tänase päeva tegelikud kangelased on ära teeninud lisaks suurele tänule ka ühe korraliku käteplaksutuse. Vaba Eesti tänab teid !!